

Tolima artima Indija. Kuo gyvena Indijos lietuviai

Lietuviai per pastaruosius dešimtmečius spėjo išmaišyti kone visą pasaulį, nepaneigsi, jog tautiečių galima sutikti visuose žemynuose. Įvairiais sumetimais jie vyksta į pačias egzotiškiausias šalis ir ne vienas pasilieka ten ilgam. Bet sutikime, kad Indija - ši tolima neaprepiamo dydžio ir ryškiausių kontrastų šalis - daugeliui vis dar atrodo ypač paslaptinga. Taigi, kuo gyvena Indijos lietuviai?

Aurelija BANIULAITIENĖ

PASAULIOLIETUVIS.LT

Indijos žmonių kultūra, mentalitetas skiriasi nuo vakarietiškos civilizacijos kaip diena ir naktis. Tačiau dabartinė Indija kaip vienas iš sparčiai augančių geopolitinių pasaulio centrų vilioja savo ekonominiu potencialu ir galimybėmis daugelio valstybių piliečius, tarp jų ir lietuvius. O kur dar senoji indų filosofija ir dvasinės praktikos ieškantiems atsipalaidavimo, ypatingos kūno ir proto dermės.

Daugelis nenustebs, kad viena iš seniau žinomų Indijos ir Lietuvos kultūrų jungčių yra kalba. Nuo XIX a. kalbines sąsajas tyrinėję mokslininkai yra patvirtinę, kad senovės Indijos kalba sanskritas ir lietuvių kalba turi daug fonetikos ir gramatikos bendrumų. Iki šiol sunku paaiškinti, kaip tai galėjo įvykti, bet kalbų panašumai grindžiami mokslo faktais. Taip pat daugeliui iš mūsų girdėtas keliautojas, vedų tyrinėtojas Antanas Poška, vienas pirmųjų 1931 m. nukeliavęs į Indiją studijuoti lietuvių ir indų kultūrų giminystės. Tačiau žmonių-tiltų, kaip pamatysime, mūsų šalių kultūrinėje plotmėje buvę kur kas daugiau ir atrandama vis naujų.

Indijoje šiuo metu gyvena nedidelė mūsų tautiečių dalis, nuolat oficialiai

gyvenančių priskaičiuojama tik apie pusšimtį. Visi jie pasklidę po įvairias šios milžiniškos valstybės vietas. Tai daugiausia vadinamieji meilės emigrantai, susituokę su Indijos piliečiais ir apsistoję Indijoje dėl sutuoktinio. Yra menininkų, tarptautinių įmonių darbuotojų ir pan. Kai kurie jų dalį laiko gyvena Lietuvoje, dalį – Indijoje. Didelė dalis lietuvių į Indiją atvyksta pasisemti vedų filosofijos išminties ir išmokyti jogos praktikų. Lietuvos ambasados Indijoje žiniomis, sostinėje Delyje galima suskaičiuoti apie dvidešimt lietuvių, priskaičiavus ir pačios ambasados darbuotojus. Nors gretos negausios, bet lietuviai ir čia buriasi, ieško bendravimo formų.

Besikurianti lietuvių bendruomenė

Lietuvių bendruomenė Indijoje laikoma viena iš jauniausių užsienio lietuvių bendruomenių. Bendruomenės pirmininkas Justas Grigaliūnas neslepia, kad atsakyti, kiek iš viso lietuvių Indijoje, labai sunku, nes daug neužsiregistravusių arba gyvenančių ne nuolatos, epizodiškai. Justas tik prieš metus sulaukė kvietimo atstovauti Indijoje gyvenantiems tautiečiams, imtis jų telkimo veiklos. Būdamas bendruomeniškas, aktyvus žmogus, sutiko. Be to, Indija, kaip sako, jam jau buvo kritusi į širdį ilgam. Atsakomybės daug, bet vaikinai ryžosi priimti šį iššūkį. Pirmas svarbesnis įvykis, kuriame Justui teko dalyvauti kaip pirmininkui, buvo pernai liepos mėnesį vykęs XVII Pasaulio lietuvių bendruomenės Seimas.

Justas Grigaliūnas. Asmeninio albumo nuotr.

Į steigiamą lietuvių bendruomenę jis siekia įtraukti ir tuos, kurie į Indiją atvyksta tik kuriam laikui. Specialiai šiam tikslui yra sukurta uždara bendruomenės feisbuko grupė, joje yra narių, kurie jau išvykę iš šalies, bet jaučia stiprų emocinį ryšį su Indija, tad pasilieka grupėje. „Norime sukurti bendruomenės nariams kuo patrauklesnę aplinką, bandome surasti vieni kitus, susibendrauti“, – dalijasi rūpesčiais bendruomenės pirmininkas. Susirasti vieniems kitus būdų yra įvairių. Kartą Justui keliaujant traukiniu su vienu iš traukinio mašinistų pavyko išsikalbėti ir paaiškėjo, kad šis pažįsta lietuvi, dažnai keliaujantį traukiniu, ilgam apsistojusį tame krašte. „Taigi, ir iš pačių indų kartais gali gauti lietuvių kontaktų“, – juokiasi Justas. Jis spėja, kad toli gražu ne visi tautiečiai, atvykę į Indiją, žino Pasaulio lietuvių bendruomenę kaip užsienyje gyvenančius lietuvius vienijančią organizaciją. Paklaustas, kokie žmonės iš Lietuvos jo akiratyje pasitaiko, be minėtųjų, jis išskyrė dar vieną grupę lietuvių – tai žmonės, atvykstantys dėl sveikatos pas Ajurvedos ir kitų alternatyvių gydymo būdų gydytojus.

Pats Justas kilęs iš Ukmergės, į Indiją pirmą kartą atvyko 2016 metais. Jo tikslas buvo mokytis jogos mokytojų kursuose *Isha* jogos centre. Baigęs kursus vaikiną pasiliko čia keliems mėnesiams savanoriauti, o vėliau apsistojo ilgesniam laikui ir

šiuo metu gyvena Indijos šiaurėje Palampure. Justo teigimu, atvykimas į Indiją prieš beveik aštuonerius metus jam kultūrinio šoko nesukėlė, mat jis jau buvo studijavęs indų mokytojo Sadhguru filosofiją, praktikavęs, pasižymėjo ypatingu atvirumu ir smalsumu. Šiuo metu Justas yra *Isha* klasikinės hathajogos sertifikuotas mokytojas, turintis mokinių visame pasaulyje. Kalbėdamas apie indų visuomenę jis pabrėžia, kad skirtingų kastų indai labai skiriasi savo gyvenimo būdu, bendravimu. Lietuvis jau pats patyrė, kad kai kuriuos dalykus ne visiems gali atvirai sakyti. Kai kurie indai vis dar labai konservatyvūs, ir tai greičiausiai anglų kolonizacijos padarinys. „Pavyzdžiui, vieniems geriau nesakyti, jog esi jogos mokytojas, nes palaikys vargšu benamiu“, – pasakoja Justas. Todėl kartais jis prisistato kaip inžinierius, nes iš tiesų yra tekę juo dirbti po VGTU studijų Lietuvoje. Iš Indijos kilusi jo žmona Šri Nagi, su kuria neseniai susituokė, yra diplomuota medikė, bet taip pat dirba jogos mokytoja. Todėl pora tokiais atvejais prisistato inžinieriumi ir gydytoja. Paklaustas, kaip sekėsi įsilieti į išrinktosios Šri Nagi šeimą, Justas pasakoja, kad tai iš tiesų nebuvo greitas ir paprastas procesas. Indai turi išankstinę nuostatą, kad visi užsieniečiai greitai skiriasi, todėl jie vengia santuokų su svetimtaučiais. Indams skyrybos yra pats baisiausias dalykas, visa giminė nurašo išsiskyrusį giminaitį. Atsimena, kaip prieš penkerius metus jį atsivežė į šeimą susipažinti. Nors viskas atrodė sklandu, prisipažįsta, kad įgyti jų visiškam pasitikėjimui reikėjo laiko. Merginos namiškiams patiko, kad Justas daug metų vegetaras, nerūkantis ir negeriantis – tai buvo dideli privalumai, be to, jie labai gerbia jo dvasinį mokytoją, vadinamąjį guru. Įtikti šiai šeimai, sako lietuvis, nebūtų buvę paprasta ir indų kilmės jaunuoliui, mat jo žmona priklauso aukščiausiai brahmanų kastai.

Justas Grigaliūnas su žmona. Asmeninio albumo nuotr.

Apsistojęs Indijoje ilgam Justas tikisi išlaikyti lietuviybę. „Bandau kapstyti kiek įmanoma giliau mūsų tradicijas, skatinti žmones jomis domėtis, nes daug lietuvių

yra užmiršę tikrąsias lietuviškas tradicijas. Pavyzdžiui, Kūčioms daiginuosi kviečių, o juk termiškai neapdoroti valgiai yra labai sena mūsų, lietuvių, Kūčių tradicija“, – pasakoja jis. Išsamiau pasigilinęs jis pastebėjo, kad daug senųjų lietuviškų švenčių turi sąsajų su indiškėmis. Kad ir Užgavėnės. Indijoje jos taip pat švenčiamos: kepami blynai, persirengę vaikai vaikščioja pas kaimynus ir pan. Justo sutuoktinei yra kilusi idėja kurti filmukus jutubo kanalui „Beauty of traditions“ („Tradicijų grožis“) ir tokiu būdu dalintis įvairių šalių tradicijomis bei papročiais. Justas įsitikinęs, kad tradicijos ateina iš labai gilaus tautos kultūrinio klodo ir yra ne šiaip palikimas – jos teikia naudą mūsų sveikatai.

Dabar jo tikslas užmegzti ryšius su kuo daugiau lietuvių Indijoje, kad būtų galima organizuoti pirmiausia galbūt virtualų susitikimą, o vėliau, rudenį ar žiemą, ir gyvus susitikimus. Jo galvoje kirba dar kelios idėjos. Svarsto, gal būtų įmanoma įkurti Lietuvių kaimelį Indijoje. Taip pat ieško būdų, kaip kartu su kitais lietuviais paskatinti tautiečių turizmą į Indiją, nes čia tikrai yra vertų atlankyti, įsimintinų vietų.

Visi, kurie nori įsilieti į Lietuvių bendruomenę Indijoje, kviečiami rašyti Justui el. p. justas.grigaliunas.1989@eta@gmail.com

Maža Lietuvos salelė kontrastingoje Indijoje

Indija ir Lietuva diplomatinius santykius užmezgė 1992 metais, sostinėje Delyje veikia Lietuvos Respublikos ambasada. Dabartinė Lietuvos ambasadorė ponja Diana Mickevičienė čia reziduoja kiek daugiau kaip pusmetį, bet šią šalį jau neblogai pažįsta. Mat ji yra buvusi Indijoje ir anksčiau – mokiusis, vieną kadenciją dirbusi ambasadoriaus pavaduotoja. Lietuvos diplomatinė atstovė pripažįsta, kad žinoti apie Indiją visko neįmanoma, be to, ši šalis labai keičiasi. Ji patvirtina, kad lietuvių bendruomenė čia yra nedidelė ir labai išsklidusi, todėl kurti ir vienyti ją itin sudėtinga. Į renginius gausiau neatvykstama pirmiausia dėl didelių atstumų, tenka skristi lėktuvu. Ponia Diana patvirtina, kad šalyje apsistojusius jos sutiktus tautiečius su Indija dažniausiai sieja sukurtos bendros šeimos ir religinės-dvasinės praktikos. Dėl profesijos dažnai apsistojama tik trumpam – metams dviem, ne daugiau. Paklausta, ar neįaučia vienišumo tokioje didelėje tolimoje šalyje, ambasadorė sako, kad kiekvieno savijauta priklauso nuo to, kur apsistoja, nes čia esama ir kosmopolitiškesnių vietų, kitur supa labiau indiška aplinka. Kad Indija iki šiol siejama su skurdžiais žmonėmis, yra stereotipas, tikina ji. Čia yra visko, tai iš tiesų labai didelių kontrastų šalis. Indija šiuo metu yra viena sparčiausiai

augančių pasaulio ekonomikų. „Ir kaimo vietovėje jau gali be problemų apmokėti sąskaitą telefonu, skaitmenizacija, internetas labai pakeitė šalies veidą, – sako Lietuvos atstovė. – Nors kai skaitai prisiminimus, randi, kad dar apie 1950-uosius, šaliai ką tik gavus nepriklausomybę, misionieriai į vietą vykdavo jaučiais pakinkytais vežimais.“

Pristatoma komiksų knygelė. Kalkuta. 2023 m. gegužės 11 d. Lietuvos Respublikos ambasados Indijos Respublikoje archyvo nuotr.

Naujajame Delyje ieškokite lietuviškų ženklų

„Turime unikalų ryšį – sanskrito ir lietuvių kalbos giminystę, pagrįstą moksliniais faktais. Lietuvoje šis faktas daug kam girdėtas, o indai apie tai mažai žino, todėl dabar sulaukiame daug pozityvios reakcijos ir susidomėjimo“, – pasakoja Lietuvos ambasadorė, šį pavasarį padėjusi įgyvendinti originalų gatvės meno projektą. Ji pripažįsta, kad esant mažai valstybei didelėje valstybėje, kur visas pasaulis įvairiais būdais bando prisistatyti, tenka pasitelkti visas priemones, kad būtų pastebėtas, galėtum vystyti ekonominę diplomatiją. „Todėl mes naudojames

viskuo, kuo galime būti įdomūs. Tai yra ir kultūriniai dalykai, ir šiandieniniai Lietuvos pasiekimai, tokie kaip lazeriai ir kita“, – teigia Lietuvos atstovė. Jei anksčiau lietuvių ir sanskrito kalbų ryšys būdavo aptariamas tik pokalbiuose, konferencijose, tai prieš kelerius metus ambasada inicijavo lyginamojo lietuvių kalbos ir sanskrito žodynėlio „Sanskrito-lietuvių vėrinys“ pasirodymą. Tiesa, išleisti jau trys leidimai, bet ir dabar sunku rasti nusipirkti (išleido Lietuvių kalbos instituto leidykla). Beje, žodyno autoriui Vilniaus universiteto Orientalistikos centro dėstytojui Vyčiui Vidūnui šią vasarą už ilgametį mokslinį tiriamąjį darbą buvo įteiktas apdovanojimas „Už nuopelnus Indijos ir Lietuvos draugystei“. Ši ceremonija kasmet vyksta Rusnėje, prie skulptūros Mahatmai Gandhi ir jo rusniškiam bendražygiui Hermannui Kallenbachui. Patraukliame reprezentaciniame leidinyje sudėti 108 bendros kilmės žodžiai, lengvai atpažįstami šiuolaikinio Lietuvos ar Indijos gyventojų, ryškiausiai atspindintys lietuvių kalbos ir sanskrito sąsajas. Pasak ponios Dianos, skaičius „108“ indų numerologijoje yra sakralus, turintis laimę nešančią prasmę, nors panašių abiejų kalbų žodžių būtų galima rasti kad ir tūkstantį ar dar daugiau. Pastaruoju metu šis parodomasis žodynėlis yra tapęs pačia geriausia dovana ambasados svečiams. „Mums patiems dabar tą ryšį daug lengviau pademonstruoti. Atsiverti, parodai keletą svarbių indų filosofijoje frazių, kurios skamba identiškai lietuvių kalba, ir tai daro įspūdį“, – džiaugiasi Lietuvos atstovybės vadovė.

Apdovanojimas Vyčiui Vidūnui. Lietuvos Respublikos ambasados Indijos Respublikoje archyvo nuotr.

Jau kurį laiką Naujajame Delyje vyksta vienos visuomeninės organizacijos įkvėptas gatvės meno judėjimas, kurio tikslas pagražinti miesto gatves, suteikti gyvenamųjų rajonų pastatų sienoms naują gyvenimą. Jungtis į šį judėjimą buvo pakviestos ir užsienio šalių ambasados. Įsijungė Vokietijos, Kanados, kitų šalių ambasados. Lietuviai taip pat svarstė, ką tokio lietuviško, abi šalis jungiančio būtų galima sukurti. Pernai užsimezgė ambasados ryšys su Lietuvoje kuriančiu menininku Linu Kaziulioniu. Galiausiai pavyko gauti ir biudžetą. Pakviestas Linas entuziastingai sutiko atvažiuoti į Indiją, gal kiek ilgiau užtruko tik temos ir paties siužeto derinimas. „Norėjome, kad būtų atspindėtas istorinis ryšys. Tų ryšių yra daugiau, bet galiausiai nusprendėme, kad lietuvių ir sanskrito kalbų panašumas yra geriausiai, ir šį ryšį būtų galima atskleisti“, – pasakoja ponia Diana. Karštose diskusijose su menininku gimė idėja pavaizduoti langus su langinėmis, ant kurių nutūptų abiejų kalbų žodžiai. „Juk langas – tai atvirumo, žvilgsnio į kažką naujo simbolis“, – paaiškina Lietuvos atstovė. Meno kompozicijai buvo pasirinkta atviroje, gerai matomoje vietoje stovinčios mokyklos siena. Patiems piešiniams

buvo parinkta dešimt identiškų arba labai panašiai skambančių kertinių pirmapradžių žodžių, kuriuos buvo nuspręsta užrašyti sanskrito raštu ir lietuviškai, nenaudojant tarpinio anglų kalbos varianto. Ponia Diana patikslina, kad tie žodžiai iš sanskrito yra perėję į hindi ir kitas kalbas, raštas irgi tas pats, tad užrašai nesunkiai perskaitomi ir suprantami dabartinių indų. Lietuvių kalba jie reiškia tą patį, ką ir sanskrite, taigi tai rodo, kad jie nėra skoliniai, o atėję iš istorinės gelmės. Menininkas iš Lietuvos gatvėje intensyviai dirbo apie dešimt dienų. Per tą laiką užsimezgė draugiški ryšiai ir su mokykla, ir su vietiniais gyventojais. Ambasadorė su šypsena prisimena, kaip vietiniai žmonės ėjo palaikyti dažų, teptuko ar kopėčių. Dailininkas buvo paprašytas iki nedidelės inauguracijos, į kurią buvo sukviesti vietos žurnalistai ir draugai, palikti nepabaigtą žodį „Dievas“ (sanskrite „Devá“), kad būtų galima piešinį pabaigti visiems susirinkusiems stebint. Ponia Diana prisimena vien per tą dieną davusi šešis interviu Indijos žiniasklaidai ir džiaugiasi, kad tai buvo tikrai geras Lietuvos pristatymas. Lietuvių norą akademinę žinią išnešti į gatvę, pristatyti žmonėms plačiau pavyko įgyvendinti.

Įsimintina meno patirtis Indijoje

Ne vienu gatvės piešiniu Lietuvoje pagarsėjęs tapytojas Linas Kaziulionis pasakoja, kad kūrybinis Indijos projekto procesas ištis buvo gana ilgas, prasidėjęs dar pernai rudenį. Kartu su ambasada ieškota idėjų ir sprendimų, kaip geriausiai pavaizduoti kultūrinius panašumus. „Sukūriau per 20 skirtingų eskizų. Minčių ir svarstymų buvo pačių įvairiausių. Galiausiai kartu išrinkome būtent šią ryškią kompoziciją“, – prisimena menininkas. Jam buvo girdėtas kalbų ryšys, tačiau tikrai negalvojo, kad jis toks akivaizdus. „Piešdamas eskizus dar labiau pagilinau žinias, o galutinis variantas, manau, puikiai atspindi draugystę, kviečia tyrinėti Lietuvos ir Indijos kultūrinius ryšius“, – įsitikinęs jis. Šią meninę patirtį jis laiko pačia įsimintiniausia ir įdomiausia savo kūrybiniame kelyje. „Indija – labai spalvinga ir unikali šalis, kuri įkvėpė ir paliko didžiulį įspūdį man kaip menininkui, pradedant nuo kultūros pažinimo, piešinio tapybos iki nuostabaus ambasados priėmimo“, – pasakoja kūrinio autorius. Labai džiugino smalsūs ir draugiški praeiviai, kurie besidarbuojantį lietuvių kalbino, domėjosi gimstančiu kūriniu, prašė kartu nusifotografuoti. Atsirado keletas, kurie prašė leisti pabandyti piešti. Lino žmona, kartu padėjusi realizuoti piešinį, su vietine mergina taip susidraugavo, kad tebebendrauja socialiniuose tinkluose iki šiol. „Prisimenu pačią pirmą piešimo dieną. Sunkiai sekėsi atidaryti dažų dangtelius, tai pamatę praeiviai iš karto priėjo

ir padėjo man, nepabijojo rankų išsitepti dažais“, – pasakoja menininkas. Jis tvirtina, jog jo kuriamas menas visada turi tikslą, o tų tikslų gali būti įvairių: kviešti į diskusiją, padėti kalbėti svarbiomis temomis, skleisti tam tikrą žinią. Menas gali edukuoti, suartinti žmones, bendruomenes. Meno galia didžiulė, įsitikinęs jis. Panašu, kad ir šį kartą tikslas pasiektas. Jau dabar ambasada dažnokai sulaukia turistų klausimų, kur ta garsioji siena.

Sanskrito sienos inauguracija 2023 m kovas. Lietuvos Respublikos ambasados Indijos Respublikoje archyvo nuotr.

Atrado sąsają ir tarp miestų

Gatvės meno projektą Naujajame Delyje parėmė ir Vilniaus miesto savivaldybė. Ambasadorė D. Mickevičienė atskleidė, kad viename L. Kaziulionio sukurto pano kampe yra sveikinimas Vilniui 700 metų jubiliejaus proga. O pirmasis šių metų ambasados Indijoje surengtas kultūrinis projektas įvyko būtent sausio 25-ąją, per Vilniaus jubiliejinį gimtadienį. Ta proga Lietuvos ambasada su vietiniu gidu surengė būreliui draugų intensyvią ekskursiją, pavadintą „Čia ir ten“, po Tughlakabado, trečiojo istorinio Delio miesto, kuris yra Vilniaus amžininkas, griuvėsius, o ambasadorė pristatė įsivaizduojamą tiltą į Vilnių. Nors abu miestus skiria 5000 kilometrų atstumas, bet jungia kilmės legendos: Vilnius turi

kunigaikščio Gedimino sapno legendą, Tughlakabadas – pasakojimą apie jį įkūrusio sultono svajonę. Sanskrito ir hindi kalbomis žodis „sapnas“ reiškia ir sapną, ir svajonę, taigi simboliškai sujungia dviejų miestų įkūrimo legendas. Tąkart buvo rasta ir daugiau istorinių paralelių tarp šių miestų.

Dar keli ambasados planai ir atradimai

Pasak Lietuvos ambasadorės, rudenį planuojama pasikviesti į Indiją Vilniaus universiteto mokslininką Vytį Vidūną ir surengti susitikimus su keletu Indijos universitetų atstovų, galbūt rasis partnerių moksliniams tyrimams. Ambasada, nors nedidelė, siekia išjudinti mokslininkų bendradarbiavimą, atskleisti lituanistinį paveldą. „Turime minčių metų pabaigoje surengti senųjų Vilniaus fotografijų parodą, atsivežti džiaz atlikėjų iš Lietuvos sostinės. Vilniaus jubiliejaus paminėjimą galvojame pratęsti ir kitais metais“, – pasakoja diplomatė. Žmonės pageidauja pakartoti pasivaikščiojimą po Tughlakabada, vyks virtualios ekskursijos po Vilnių.

Užsienio reikalų ministras Gabrielius Landsbergis įteikia lietuvių – sanskrito žodynėlį Indijos premjerui Modi, 2022 m. balandis. Lietuvos Respublikos ambasados Indijos Respublikoje archyvo nuotr.

Ponia Diana prisipažįsta, kad Antanas Poška yra jos asmeninis herojus, jai yra

tekę daug tyrinėti jo veiklą, koordinuoti kelias ekspedicijas garsiojo lietuvių keliais. Dar 2015 metais ji su bendraautoriais parengė straipsnių rinkinį, kuriame aprašytas ir šis legendinis lietuvių keliautojas. Iš minėto straipsnių rinkinio 2021 metais gimė dailininkės Miglės Anušauskaitės komiksų knygelė lietuvių ir anglų kalbomis, kurioje pasakojamos šešių iš Lietuvos kilusių pirmųjų keliautojų po Indiją istorijos. Be minėto A. Poškos, komiksų knygelėje šmaikščiai pristatomos Andriaus Rudaminos, Šlomitės Flaum, Mikalojaus Šostako, Hermanno Kallenbacho ir Lubos Derczanskos-Hamied gyvenimo ir veiklos istorijos. Neseniai ambasada surengė knygelės pristatymą Delyje ir Kalkutoje. „Tos istorijos sušildo ir suartina. Indija buvo daug šimtmečių kolonizuota, ir Lietuva buvo okupuota, todėl mes negalėjome turėti tarpvalstybinių santykių, diplomatiniai santykiai užmegzti tik 1992 metais. Tikrai žmonės, kurių yra daug daugiau negu minėtoje knygelėje, ir buvo tas tiltas“, – pasakoja Lietuvos atstovė Indijoje. Dar vienas pačios ambasadorės atradimas – iš Šiaulių kilęs Lietuvos jėzuitų misionierius kunigas Donatas Slapšys, beveik 60 metų dirbęs Indijoje Punės provincijoje. Ten jis statė koplyčias ir joms vadovavo. Mirė kunigas ten pat visai neseniai – 2010 metais. Kadangi tai nesena istorija, poniai Dianai kelionės į minėtą kraštą metu pavyko sutikti kunigą pažinojusių žmonių, užrašyti jų prisiminimus. Labai įdomus tyrimas, pasakoja ji, prisiminimai labai ryškūs. Lietuvis misionierius vietinių laikomas beveik šventuoju, mat turėjo gebėjimų rasti neišsenkančio vandens šaltinius. „Kai pasakai, kad esi iš to paties krašto kaip ir Slapšys, matai, kaip žmonės pražysta“, – susižavėjusi pasakoja ji.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.